

РЕШЕНИЕ

№ 229

В ИМЕТО НА НАРОДА

гр. Перник, 20.09.2012г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание проведено на дванадесети септември през две хиляди и дванадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ВЕСЕЛА ГРОЗДИНСКА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Т.М. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева к.н.а.х.д. № 219 по описа за 2012 година на Административен съд - Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Д.Г.К. от гр. Банско против решение № 153 от 11.06.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по н.а.х.д. № 170 по описа на съда за 2012г..

С атакуваното решение е потвърдено наказателно постановление № 143/22.02.2012 г., на Началник сектор "Пътна полиция" (ПП) към ОД на МВР - Перник, издадено срещу касационния жалбоподател за нарушение по чл. 139, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) като на основание чл. 179, ал. 3, т. 4, предл. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 (триста) лв..

В касационната жалба се твърди, че решението на първоинстанционния съд е постановено при допуснати съществени нарушения на процесуални правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят твърди, че районният съд е постановил решението си без да е установил по безспорен начин извършване на вмененото административно нарушение. Твърди се още, че са налице несъответствия между отразеното в акта за установяване на административно нарушение (АУАН), наказателното постановление и обясненията на разпитаните по делото свидетели. Касационният жалбоподател не се явява и не се представлява откритото съдебно заседание проведено на 12.09.2012г. .

Ответникът по жалбата - ОД на МВР - Перник, сектор "ПП", редовно призован не се явява, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура – Перник дава заключение, че жалбата е неоснователна, а решението на Районен съд-Радомир е правилно и законосъобразно, поради което предлага да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в срок и от страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане по същество. Пред касационната инстанция страните не са представили нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 217 и сл. от АПК и взе предвид наведените от жалбоподателя касационни основания, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решаващият състав на Районен съд – Радомир въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорно установено от фактическа страна, че на 12.02.2012 г. в гр. Перник на път Е -79, км 305 на разклона с път III-627 с посока София – Кулата, Д.К., в качество водач на МПС е управлявал лек автомобил, без да е заплатил винетна такса за движение по републиканската пътна мрежа, за което нарушение на водача е съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното наказателно постановление.

Въз основа на фактическите си заключения районният съд е приел от правна страна, че жалбоподателят е извършил посоченото в АУАН и процесното наказателно постановление нарушение, а актовете в които същото е обективизирано са преценени като съставени при спазване на процесуалния ред и без допуснати съществени нарушения, които да са основание за отмяна на процесуално основание. Настоящата инстанция намира тези изводи за правилни.

Твърденията на жалбоподателя за непълно описание в НП на нарушението и обстоятелствата при които е извършено, като „въобще не е посочено нарушение” не се приемат. Правилни са изводите на районния съдия за съставени АУАН и НП при спазване правилата на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като посочената за нарушена законова разпоредба е съответна на обстоятелствената част на НП, съдържащо на свой ред пълен състав и конкретно и ясно описание на вмененото на жалбоподателя административно нарушение, а именно: водач – Д.К., управлява по републиканските пътища – път Е-79 (път първи клас съгласно РЕШЕНИЕ № 945 на МС от 1.12.2004 г. за утвърждаване на списък на републиканските пътища, приемане на списък на републиканските пътища, за които се събира такса за ползване на пътната инфраструктура...) превозно средство – лек автомобил, в нарушение на изискването конкретно на чл. 139, ал. 5 от ЗДвП.

Жалбата съдържа бланкетни и неясни оплаквания за недоказаност на факта на извършване на нарушението, без посочване на каквито и да било конкретни пороци на процеса във връзка с доказването пред районния съд, които касационния състав да обсъди. Неоснователно е твърдението, че пред първата съдебна инстанция не е установен безспорно факта на извършено от жалбоподателя нарушение. Настоящия състав намира, че при правилно и законосъобразно проведено съдебно следствие, са събрани относими и достатъчно доказателства, въз основа на които е постановено мотивирано и правилно решение. В този смисъл няма основание да се приеме, че с атакувания съдебен акт е приложен неправилен и материалния закон, като следствие от допуснато съществено процесуално нарушение в процеса на доказване. Нито пред административнонаказващия орган, нито пред първата, нито пред настоящата съдебна инстанция жалбоподателят твърди, че не дължи заплащане на конкретната такса. Не са представени и доказателства, които да удостоверяват факта на заплащане на задължителната винетна такса за ползване на републиканската пътна мрежа. Твърдението на жалбоподателя, че е „било пренебрегнато правото му на участие в производството” е неоснователно. К. е бил надлежно призоваван за заседанията на първоинстанционния съдебен състав, лично и чрез представляващия го адвокат. Няма данни по делото и за недопускане на свидетел очевиден на страната на жалбоподателя, с което последният твърди, е нарушено правото му на защита.

При разглеждането на спора в неговото същество районният съд е приел за безсъмнено установен факта на извършване на нарушение на правилото на чл. 139, ал. 5 от ЗДвП, като и че същото е извършено именно от К., които изводи касационния съд споделя. Предписанието на закона е, че движението на определените в Закона за пътищата (ЗП) пътни превозни средства по републиканските пътища се извършва след заплащане на винетна такса по реда на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗП, която разпоредба на свой ред указва, че за преминаване по републиканските пътища, включени в трансевропейската пътна мрежа, както и такива, които са извън нея или по техни участъци Министерският съвет може да въвежда само една от няколко такси, измежду които и такса за ползване на пътната инфраструктура – винетна такса. Жалбоподателят оспорва факта на вмененото му нарушение, но не излага доводи в тази посока. К. нито оспорва факта, че е следвало да има винетка за управление на ППС по конкретния пътен участък, нито пък твърди да е извършил плащане на винетна такса за ползване на републиканската пътна мрежа. По делото не се съдържат и доказателства за извършено плащане на съответната такса, с каквито само жалбоподателят би разполагал. По силата на чл. 10а, ал. 5 от ЗП „при заплащане на винетна такса се издава ценна книга, наречена „винетка”, която удостоверява правото на ползване на републиканските пътища, като т. 1: винетката се състои от две части: първата служи за залепване в долния десен ъгъл на предното стъкло на автомобила, като има функцията да удостоверява плащането на винетна такса пред контролните органи, а втората – във вид на талон се съхранява от водача на ППС и има предназначението да удостоверява плащането на винетна такса за да бъде издаден безплатен винетен стикер в случай на кражба или на счупване на предното стъкло на автомобила или при производствен дефект на стикера. Предвид посочените разпоредби, удостоверяване на факт на заплащане на винетна такса жалбоподателят не е направил, тъй като нито се твърди факт на плащане, нито посредством надлежните документи се удостоверява такъв. В производството пред съда е изключена предварително дадената пред административнонаказващия орган доказателствена сила на редовно съставения АУАН, каквото е правилото на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, но важимостта на акта, като годно и основно доказателствено средство във връзка с констатациите на контролните органи, след извършване на проверка от решаващия съдебен състав за неговата законосъобразност и относимост към спора същият е приет за годно доказателство, чиято доказателствена сила не е оборена. АУАН е валидно доказателствено средство относно съдържащите се в него факти и данни. Същите в случая са допълнени и потвърдени от обясненията на актосъставителя пред съда, като не са оборени с насрещни доказателства. Затова и съдът в изпълнение на задължението си да дири обективната истина, без да обвързва определени документи с предварително установена доказателствена сила, е събрал необходимите и относими доказателства, за да се произнесе.

Наложеното по вид и размер административно наказание е правилно и справедливо определено, при спазване разпоредбите на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, която преценка касационната инстанция споделя.

Изложеното по-горе дава основание да се направи заключение, че в производството пред първата съдебна инстанция не е допуснато съществено процесуално нарушение във връзка с процеса на доказване, което от своя страна да е довело и до неправилно приложение на материалния закон и да е основание за отмяна на атакуваното решение и процесното наказателно постановление. При разглеждането на делото пред касационната инстанция и въз основа на извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК по отношение на валидност, допустимост и съответствие с материалния закон, пороци, които да са мотив за касиране на

решението на Районен съд-Радомир не се установиха. Предвид гореизложеното атакуваният съдебен акт като правилен и законосъобразен, следва да бъде оставен в сила, а касационната жалба отхвърлена като неоснователна.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 153 от 11.06.2012 г. на Районен съд – Радомир, постановено по н.а.х.д. № 170 по описа на съда за 2012г..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.